

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. REVAL

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ, ΜΙΑ ΗΓΟΥΜΕΝΗ, ΚΑΛΟΓΡΗΣ.

(Σ' ένα ισπανικό μοναστήρι. Σε μία μεγάλη μουσική οδόλα, ή ηγούμενη και ή καλόγρη διαβάζουν θρησκευτικά βιβλία. Μπαίνει άσφρα μια καλόγρη ταραγμένη).

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Κάποιος χτυπάει στην πόρτα του μοναστηριού.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Τέτοια ώρα!

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Τι να κάνουμε, αγία ηγούμενη; Ν' ανοίξουμε;

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Ποιος είναι; Είναι άντρας ή γυναίκα;

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Δεν πιστεύω να είναι γυναίκα. Τέτοια ώρα ποιά γυναίκα θα βρισκείται στον δρόμο;

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Θα είναι φανερά κάποιος κοιρασμένος ύδοιπόρος, ο οποίος θέλει να ξεκουραστή λίγη ώρα στο μοναστήρι μας.

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Έτσι νομίζω κι' εγώ, αγία ηγούμενη. Να του ανοίξουμε λοιπόν;

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Ναι... Και φροντίστε να τον περιποιηθήτε. Δώστε του γάλα και ψωμί.

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Μάλιστα, αγία ηγούμενη... (Ψεύγει).

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ, (στις άλλες καλόγρες). — Και τώρα, θεγατέρες μου, ας ψάλλουμε τη νυχτερινή μας προσευχή. (Η καλόγρη ψάλλουν όλες μαζί. Σε λίγο έρχεται πάλι ή πρώτη καλόγρη).

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Αγία ηγούμενη, άνοιξε την πόρτα. Είναι ένας κοιρασμένος ύδοιπόρος. Φαίνεται να έρχεται από πολύ μακριά...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Περιποιηθήτε τον, όπως είπα.

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Δεν θέλει ούτε να φάει, ούτε να πει.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Τι θέλει λοιπόν; Άν είναι πολύ κοιρασμένος, ώδήγησέ τον στο δωμάτιο των ξένων.

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Δεν θέλει ούτε να ξεκουραστή. Θέλει μόνο να μιλήσει με σάς.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Να μιλήσει μ' εμένα; Και τι θέλει να μιλήσει;

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Δεν ξέρω, αγία ηγούμενη. Αλλά με παρακάλεσε τόσο πολύ να μεσολαβήσω σ' εσάς για να τον δεχθήτε...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Τι έξοτερο έχρι αυτός ο άνθρωπος;

Η ΚΑΛΟΓΡΗ. — Φαίνεται πολύ θλιμμένος και πολύ κοιρασμένος. Κι' είναι ντυμένος μ' ένα απλό ράσο, σαν καλόγρος.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Άς έρθη... (Η καλόγρη φεύγει. Σε λίγο ξανάρχεται οδηγώντας τον ξένο).

Ο ΞΕΝΟΣ, (ύποκλινόμενος μπροστά στην ηγούμενη). — Αγία Μητέρα!

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Τι θέλεις να μου πεις, τέξνον μου;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Ζητώ την φιλοξενία σας για μία νύχτα, αγία ηγούμενη.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Μά δεν σου την άνηγάμε την φιλοξενία μας; (Στην καλόγρη): 'Οδήγησε τον ξένο στο δωμάτιο που σου είπα.

Ο ΞΕΝΟΣ. — Αγία ηγούμενη... δεν... είμαι μόνος...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Δεν είσαι μόνος; Ο ΞΕΝΟΣ. — Είναι και μία γυναίκα μαζί μου.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ, (με άγανάκτηση). — Μία γυναίκα!... Και νόμισες πως μπορείς να μείνεις στο άγιο μοναστήρι μας μαζί με

μία γυναίκα; Αρχίζω να φοβάμαι, ξένη, μήπως είσαι ο Σατανάς ενσωμαμένος. (Σταυροκοπιέται. Όλες ή καλόγρες την μιλούν).

Ο ΞΕΝΟΣ, (σταυροκοπούμενος κι' αυτός). — Δεν είμαι ο Σατανάς, είμαι χριστιανός, και δοξάζω την Άγία Τριάδα, την Παρθένο Μαρία, και όλους τους Άγιους. Είμαι βαπτισμένος στην χάρη του Χριστού, και λέγομαι Δόν Ζουάν.

(Η ηγούμενη και ή καλόγρη ταράζονται).

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Είσαι ο Δόν Ζουάν!... 'Ο Δόν Ζουάν!... Μά τότε είσαι ο πρώτος εξάδελφος του Σατανά. Φύγε από το άγιο μας μοναστήρι... Τομάρησε νάρθη να μείνεις εδώ, μαζί με μία γυναίκα! Φύγε άμέσως...

Ο ΞΕΝΟΣ. — Άκουσέ με, αγία ηγούμενη...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Ήσθες στο άγιο μας μοναστήρι για να το θεσπύσης με τους άδικους έρωτάς σου. Και χωρίς άλλο θα έχης στον νού σου, να μου ξελογιάσης τις άγνές μου παρθένας. Δεν σου έφτασαν τόσα θύματα; Αμέτηρες είναι ή γυναίκες που τραβήξες με την σατανική σου γοητεία, για να τις καταστρέφεις. Και τόλμησε νάρθη να ζητήσεις θύματα και στο μοναστήρι μας; Φύγε άμέσως.

Ο ΞΕΝΟΣ. — Αγία ηγούμενη!... Σ' έξορκίζω στο όνομα του Χριστού! Μη με διαχώνεις... Άκουσέ με... Κότταξέ με καλά... Μουάξω καθόλου με τον γοητή Δόν Ζουάν του θούλου; Κότταξέ το πρόσωπό μου. Είναι σωμένο από τά δάχρυα, τις προσευχές και τις νηστείες. Και το ζορμί μου είναι σχεδόν ένας σκελετός. Μπορείς να πιστέψης, αγία ηγούμενη, ότι εγώ είμαι ο τρομερός Δόν Ζουάν, ο κατακτητής των γυναικών; Ήμουν άλλωστε, αγία ηγούμενη. Δεν είμαι πια...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Έχεις μετανοήσει λοιπόν για τις άμαρτίες σου;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Έχω μετανοήσει τόσο που νομίζω να μ' άγαθή ή μετάνοιά μου.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Κι' αφού μετανόησες, πως γυρίζεις την νύχτα μαζί με μία γυναίκα;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Ή γυναίκα αυτή είναι πεθαιμένη.

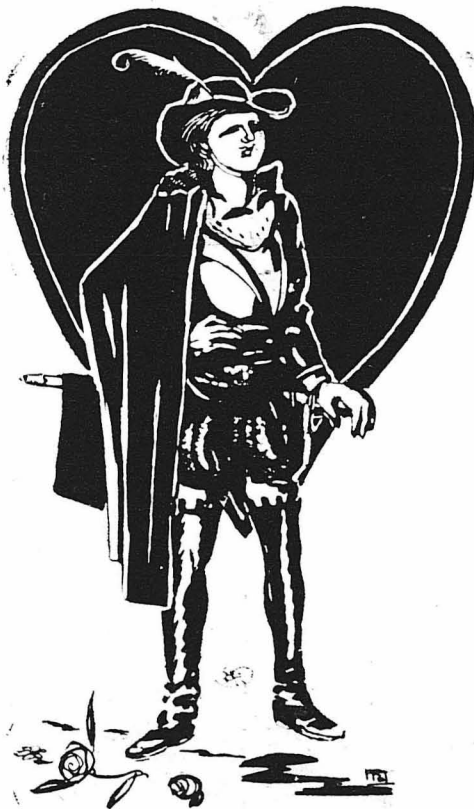
(Η ηγούμενη και ή καλόγρη ταράζονται πάλι).

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Και πως μπορεί να σ' ακολουθή μία πεθαιμένη;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Την έχω βαλσαμώσει και κλείσει μέσα σ' ένα φέρετρο. Και την παίνω μαζί μου παντού όπου πάω. Την μεταφέρω επάνω σ' ένα μωρό άμαξάκι...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ. — Και τι σου ήταν αυτή ή γυναίκα;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Είναι ή γυναίκα μου, αγία ηγούμενη. Ναι, εγώ, που δεν σεβάστηκα ποτέ καμιά γυναίκα, εγώ που χλεύασα σ' όλη μου την ζωή τον έρωτα, την άρετή, και την άγνότητα, άγάπησα τέλος... Άγάπησα... Ένοίχασα μέσα στην ψυχή μου την θεία έξοταση της άγάτης. Και ή έξοτασις αυτή μ' έξάργισε και με λύτρωσε από την άμαρτία που χρόνια με κρατούσε δεσμού της. Άγάπησα μίαν άσηβή άγνή κόρη, μία παρθένα τόσο τέλεια στο σώμα και στην ψυχή, που το αντίκριμά της μ' έκανε να ξεφύγω από τον άμαρτωλό μου έαυτό, και μ' άνήλωσε σμιά στους άγγέλους. Εγώ, που δεν ήξερα παρά να υποτάσσω και να σκλαβώνω, έβγα ο εύτυχιμένος σκλάβος αυτής της ύπεροχης κοπέλλας. Την πήρα γυναίκα μου, και ζούσα μέσα σέ μία μακαρία ευδαιμονία μαζί του. 'Ο άγνός της έρωσ μ' έλύτρωσε από τον ρυπό της περ-

'Ο Δόν Ζουάν

σπένης μου ζωής. Κι' αν την γνώριζα από πριν την θεία αυτή ποπέλλα, θα είχα λυτρωθή πριν αμαρτήσω. "Ας είνε διως, δοξασμένο το όνομα του Κυρίου, που μου την φανέρωσε άκομα κι' άργά. Αιτή η τέλεια γυναίκα με ξανάφερε στον δρόμο του Θεού. "Αλλά, μιά μέρα πέθανε ξαφνικά. Τι φοβητή συμφορά! Πέθανε... Έσπασε τα όρνια της μάτια, κι' αποκοιμήθηκε σαν ένας άγγελος. Κόντεψα τότε να τραλλωθώ από την άελλοσία μου. Μά δέν θέλησα να την θάρω την αγάπη μου. Δέν κίρρεσα να τό πάρω άπόφαισι πώς είνε πια ένα πτώμα, και πώς πρέπει να την παραδώσω στα σκολήρια του τάφου. Την βολέψαωσα, και παρακαλώ τον Θεό να μου την άναστήσει. "Εταξα στο Θεό, να όδοπορώ νηστεύοντας και προσευχόμενος, και λυτρεύοντας να μου την άναστήσει. Κάποτε, όταν ή νύχτα είνε πολύ ζοφιά, άκως άπόψε, χιτώ τοις πόρτες των μοναστηριών για να μιάς κλειδωθήσουν. "Εχω τάξει, να, νερίσο όδοπορώντας, μαζί με την άγάπη μου, όλη την Ίσπανία, και να προσκινήσω σ' όια τα μοναστήρια. Αιτή είνε ή ιστορία μου, άγία ήρωικήν...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ.— Συγώρεσε με, Δόν Ζουάν, αν σ' έδιωχνα πριν. Δέν ήξερα... Τώρα καταλαβαίνω ότι είσαι και περισσότερο από άγγελος. Είσαι ένας έξαγνισμένος. "Η άγάπη κι' ό λόγος σου φώρεσαν τον φωτισμένο του άγιου. Ναι... Είμαι ένας άγιος, Δόν Ζουάν. Μείνε μαζί μας, Άρετά τολαιπορήθηκες. Μείνε μαζί μας. Θα το ποθετήσω το όνομα της άγαλημένης σου στην ίερή κοίτη της έξοχίας μας, και θα προσευχόμαστε μαζί σου στον Θεό για να την άναστήσει. (**Στις καλόγριες**): Θυγάτες μου... Είνε μεγάλη ή ή δύναμις της άγνης άγάπης. Είνε μεγάλη τα θαύματά της. Μετάβαλε σε άγιο ένα μεγάλο αμαρτωλό. Προσκινήστε, θυγάτερες μου, τον άγιον αυτόν. Από σήμερα, θα είνε αυτός ό άρχηγός του τάματός μας. Από σήμερα ήμαστε όλες μας ή άσπέρεις του Άγιου Δόν Ζουάν, που έξαγνίστηκε και μαρτύρησε για την άγάπη. "Ο Κύριος, μέσα στην μεγάλη του αγαθότητα, και τό άπειρο έλεός του, το άπελάτισε την άγάπη για να τον σώσει, και για να μιάς ζήνη κι' εμάς να πιστεψώμε στα θαύματά του. "Η άγνότης κι' ή άγάπη, θριαμβεύουν. Νίκησαν την αμαρτία και τον σαρκιστόν έρωτα. Προσκινήστε, προσκινήστε, θυγάτερες μου, τον τρωερό Δόν Ζουάν. Άγάπησε πολύ κι' έπόνεσε πολύ για τον έρωτα. Είνε ένας άγιος...

ΑΠ' ΤΟ ΜΩΡΗΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Οι Λαζαδιανοί δυό τέχνης έξοφον: "Η χτίστες γίνονται ή μιλιονάδες. Παπιάδες ποτέ.

Μιά Λαζαδιώτισσα κάποτε γέννησε άρσενικό παιδί κι' ή γειτόνισσες πήγανε να την ευχηθούν.

—Νά σου ζήση το παιδί σου, νερά Χριστάνα, να γίνη καλός χτίστης κι' άξιος νοικοκύρης... είπανε στη λεζώνα, που ήτανε κοινοποιημένη γάτο από μια δελέτζα.

—"Ας ζήση το παιδί μου, κι' ής γίνη και παλάς! άπάντησε ή λεζώνα.

Στό στενό της Μαντινείας, ζώσε κάποτε ένας φτωχός χοφούτης, που είχε την άτυχία να τού ψαρήσουν τα λίγα ζωντανά του από κακή άρρώστεια. Τοίμενε ένας γάδαρος, αλλά μιά μέρα το ψάφησε κι' αυτός.

"Ο φτωχός χοφούτης κόντεψε να σάσει από τό κακό του. "Ενας γείτονάς του, τότε, πήγε να τον παρηγορήσει:

—Μην κλαίς, μπαρμπά Θανάση, τούτε. Για ένα γάδαρο κάνεις έτσι!... "Υπομονή κι' έχει ό Θεός.

—Τι νάχη ό Θεός, κοιμάται μου; Μή γαρής ήτανε γυναίκα να πάγω ώλλη; "Ενα γαϊδούρι τώρα κοστίζει διακόσια γρόσια τό μαρκοφόρο. Κι' εγώ δέν έχω μονάλεφτο!...

Οι πιο τοιχοκόνηδες απ' όλους τοίς Μωραίτες είν' οι Δημησιανίτες. Λένε μάλιστα για' αυτούς, ότι δέν βάζουνε στο σπίτι τους άμμορά φαγά (σουλδέλλες, σκομπιαρά, τρυιά και τόν τέτοια), γιατί με τό άμμορό προσφάει ξεθεύεται πωλό ψομί.

"Όπως λέει, δηλαδή, κι' ό μύθος:

*«Ψομοτύρι, ψομοτύρι
βουλιγαμός στο νοικοκύρη».*

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Μιά ούγγια χουσαφιού άξίζει περισσότερο από δέκα λίτρες μολόβι.

—Μιά καλή λέξι κι' ένα χάδι κάνουν τον έλέφαντα ήμερο σαν άρνι.

—"Ότι μπαίνει στην καρδιά, φαίνεται στα μάτια.

—"Ο άνθρωπος που δέν κάνει το καλό μοιάζει με τη μέλισσα, που δέν κάνει μέλι.

—"Όποιος κλαίει και δέρνεται, του κάκου βασανίζει την ψυχή του, γιατί άργά ή γρήγορα θάβη ή ληρηγοιά.

—Άγγελος που κάθεται με διάβολο, θα μάθη, χωρίς να θέλη, τις πονηριές του.

—"Η πιο πικρή λάπη είν' εκείνη που προέρχεται απ' τη μετάνοια.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

(Της ΑΝΤΑ ΝΕΙΚΡΠ)

Τ' όρνια το πλάκα όλη την ήμερο έγέλασε
κι' έλαμπον τ' άσπρα δόντια ενό γελάσε.
Εχάδαψε παιδάκι και τη ζώνη της
έστύλισε μ' άνδρους κι' έτραγουδούσε.

Την άλασθή της χάρι δέν έτάραξε
τίποτε, κι' ούτε τα τανάγριά της κάλλη...
Εφάνταζε ή φωνή της και τ' άνάστημα
σαν άνετρο άρμονίας, που ζή και πάλλει.

Μά τώρα πούεινε μόνη και πικρότατη
στιά την κρούει, ή όψη της που έγέλα
παγώνει κι' άγωνία θανάτου δείχνει.

Ποιά νάεινε αυτή, που σμίγγει μεσ' στα δόντια της
τό σάβανό της, κι' απ' τό μάτι ρίχνει
τό μίσος, την εκδίκηση, την τρέλλα;

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ

(Του ΠΕΤΡΑΡΧΙ)

Τη δόξα μας να ιδής, Έρωτα, σιάσου,
περίσσια κάλλη, που περνούν την τάξη.
Πόση ή φως γλυκιάτητα έχει σάξαι
και πόσο σβάρνο φως θουσις μεροστά σου.

Με ποιά χουσαφι, ιδές, με ποιά πορφύρα,
με ποιά μαργαριτάρια είνε ύφασμένη;
Τό λυγερό κορμί, πώς λαμπει γύρω
απ' τό βωμό ψηλά που κατεβαίνει!

Τά χιλιόχροια τ' άγνη, τα χορτάρια,
σκόρνια τριγύρω, λές και τη ζητοδνε
να πατήση σ' αυτά τα όρνια ποδάρια.

Κι' από σπύδες άμέτοητες τα πλάτια
ανάβουν γύρω, και πλατεία γελούνε
και γαληνεύουν στα γλαρά της μάτια.

ΣΤΟ ΒΡΑΔΥ

(Του ΟΥΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

"Ισως, γιατί της ύστερης γαλήνης
σύ είσαι ή εικόνα, εγχαίροτο προβαίνεις,
ό θράβε! Κι' όταν γύρω νεφί άφίνεις
λεζιά, και με άδρες συντροφιά πηγαίνεις,

ή όταν τό ψυχρό φέρονε τ' άγέρι
σότη πλατεία κι' άνησχα, σε μένα
πάντα γλαρά προβαίνεις, και τα μέρη
της καρδιάς περιτρέχεις τα ζοριμένα.

Με κάνεις να πλανιόνται οι λογισμοί μου
εις τό μηδέν τό αιώνο, κι' όλο πάει
ό σκληρός ό καιρός κι' όπισω οι πόνοι,

άπου κι' εζέινος φθιρείται μαζί μου.
Κι' όταν σε βλέπω νάρχεσαι, ήμερώνει
τό πνεύμα, που στα σπλάχνα μου βογγάει.

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Του ΠΕΤΡΑΡΧΙ)

Μάνα ποτέ με μιά λαχτάρα τόση
στό τέχνο της, που όλόκληρη κρατάει
ούτε γυναίκα σε άντρο που αγαπάει,
μιά τέτοια συντροφιά ποτή έχει δώσει.

Όπως σε μένα αυτή, που την έραμιά μου
απ' την αιώνα βλέπει κατοικία,
και σαν και πρώτα έρχεται μπροστά μου
και με τό μάτι, με διπλή ενσταλογία,

και μάνας κι' έρωμένης, πότε κλαίει
και πότε τρέμει και γλαρά μου λέει,
ποιό δρώμο στη ζωή σ' ακόλουθησάω.

Μετρώντας δου ή τύχη άστατα δίνει,
να πάω κοντά της, λέει, να μην άργήσω
και μόνο όταν μιλεί γροισάω γαλήνη.
(Μεταφράσεις ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΙΩΚΗ
και ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ)

